UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesv Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXIII. Eamdem materiam prosequitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

Visual Library

iam ſuprà retuli, à Domino acceperat. Vt primum eos viſitauit, omnia tam bonum in ordinem & ſtatum redegit, ſatis vt appareret, eum à diuina Maieſtate adiuuari, & à Beatiſſima Virgine Deipara delectum, qui Ordinis ipſius negotia curaret. Illam igitur ego ſupplex rogo, apud ſilium vt efficere dignetur, vt is eum aſſiduè foueat, iuuet, promoueat, ſimul & gratiam det, ad in illius obſequio ſemper vlterius progrediendum. Amen.

Capvt XXIII.

Fvndationem Conventvs Hispalenſis proſequitur.

ANtequam ergo P. M. F. Hieronymus Gratianus de Matre Dei Veaſium ad me videndum excurriſſet, eum de facie non videram, tametſi id ſummopere hactenus deſideraſſem: quamquam inuicem aliquoties per litteras allocuti eſſemus. Vt ergo cognoui eum illic adeſſe, maximopere ſum gauiſa; valdè enim eum videre optabam, quòd tum præclara de ipſo & ſalutaria inaudiſſem, at magis gauiſa ſum tunc, quando coràm cum eo tractare cæpi: ita namque mihi is placuit, vt, qui illum apud me dilaudarant, ſatis adhuc eum perſpexiſſe non viderentur. Cum autem ipſa tum varijs afflictionibus & vexationibus oppreſſa eſſem, certè vt illum primum vidi, omne, quod illius opera nobis euenturum eſſet bonum, repræſentare mihi Dominus videbatur: adeo vt omnibus illis diebus tantam tamque exceſſiuam in animo meo conſolationem & gaudium ſentirem, vt me ipſa reuera ſtuperem. Illius Commiſſariatus nonniſi ſuper Conuentus Bæticenſes tunc quidem extendebatur; at Veaſij verſantem ad ſe Legatus Apoſtolicus euocauit, ſimulque Caſtellanæ Prouinciæ Diſcalceatorum Viſitatorem eſſe iuſſit. Tanto porro ſpiritus meus tunc exultabat gaudio, vt Domino gratijs agendis per dies illos ſatiari non poſſem, & aliud quid facere nollem.

S. Mater P. Gratianum videre & audire optat.

Hoc ipſo tempore ſubmiſſa fuit facultas ad nouum Carauacæ conuentum fundandum; ſed longè ea alia, quàm ad meum propoſitum & intentum neceſſaria erat, vnde de nouo nuntius ad curiam mittendus fuit. Graue mihi ac tædioſum cumprimis erat tanto illic tempore exſpectare; vnde in Caſtellam redire conſtitui; iam tum enim fundatricibus ſcripſeram, nullatenus eum, niſi certa quædam particularitas, quæ facultati deerat, concederetur, fundandum. Vnde denuo ad aulam mitti nuntium oportuit. Quod autem P. Hieronymus Gratianus, cui monaſterium illud iam tum ſubiectũ erat, quod totius Prouinciæ

Bæticæ Commiſſarius eſſet , ibi tum verſaretur, nihil ſine eius volun-
tate fieri aut decerni poterat : vnde rem totam cum eo commun-
ui. Illi porro videbatur, fore, vt ſi ſemel inde diſcedere & abire
contingeret, fundatio Carauacenſis penitus concideret; adhæc
parum ad Dei gloriam futurum , ſi Hiſpali conuentus quidam
ſtitueretur: quòd ei haud difficile futurum videbatur, eò quòd
dam auctoritate pollentes & opibus , etiam domum ſtatim con
re parati hoc ipſum ab illo petijſſent. Adhæc quòd Archiepiſco
ſingulari Ordinem hunc ſtudio complectebatur , rem longè g
ſimam illi ſeſe facturum hac ratione exiſtimabat. vnde ſtatum
vt cum Prioriſſa & Monialibus , quas Carauacenſi ſedi deſtina
ram , Hiſpalim concederem , tametſi animo à conuentibus in B
tica fundandis, varias ob cauſas, ſemper fuerim alieniore. In
rò, ſi, cum eſſem Veaſij, priùs opidum illud in Bætica eſſe intelle
ſem, minimè illuc conceſſiſſem; quod autem me decepit, eſt, q
quamuis opidum, & ager Bæticenſis iuris non ſit, quod non nis
tuor aut quinque inde leucis initium habet , ab ipſo tamen
prouincia dependeat. Vt tamen vidi Superiorem huius anim
ſe, ilico eiuſdem iudicio ſententiæque acquieui. hanc namque
Dominus gratiam facit, vt Superiores ſemper & in omnibus
mandare & ratione niti cenſeam; tametſi aliam fundationem in
literet, & rationes prægnantiſſimas haberem quo minùs Hiſpalim
vellem.

Hiſpalenſis Conuentus fundandi occaſio.

Statim ergo omnia quæ ad iter hoc neceſſaria erant, pa
cæpere, quoniam æſtiui calores ingruebant , & iam Pater Com
ſarius Apoſtolicus Gratianus ad Nuntium abierat : vnde cum
comitibus meis , P. Iuliano de Auila, Antonio Gaitano, & f
quodam ex Ordine Diſcalceatorum , & aliquot Monialibus H
lim contendi. Curru vehebamur prorſus tectæ; hæc namque e
ſtra per vias incendi conſuetudo: cùm verò in hoſpitium veni
cubiculum aliquod, commodum vel incommodum, occupa
& ad eius ianuam ſororem collocabamus , quæ quibus op
bamus, intro ferebat; imò verò nec illi qui nos comitabantur,
grediebantur. Omni qua potuimus, feſtinatione vſi, Hiſpalim
uis ante Dominicam SS. Trinitatis appulimus , cùm inten
viam æſtus & calores ſenſiſſemus. Nam(quamquam diebus fe
ando abſtinebam) dico vobis, cariſſimæ, quòd, cùm ſol radijs ſ
ita intensè & iugiter feriret, in illis, quaſi in Purgatorio, agere
mur. Subinde de inferno cogitabāt, aliàs ex amore Dei, aliquid &
& pati proponebāt ſorores, itaq; cū gaudio & animi iucūditate

Quā itineris rationē Diſcalceatæ ſeruarent.

Quæ in itinere Hiſpalenſi S. Mater tulerit incōmoda.

rum proſequebantur: ſex enim illæ, quæ me comitabãtur, tã bonæ &
feruentes erant, vt mihi cum illis etiam ad regiones Turcarum profi-
ciſci auſura videar, & ipſæ ad mortem pro Domini nomine patiendam
vires habituræ, aut (vt melius dicam) eas ab ipſo accepturæ. Hæc nam-
que illarum erant deſideria, & aſſidui ſermones; adhæc erant in ora-
tionis & mortificationis ſtudio cumprimis exercitatæ; quòd enim ibi
procul ab alijs conuentibus erant futuræ, illas expreſſim in hanc ſe-
dem deligere ſtudui, quas magis ei commodas futuras, & meliùs ei
quadraturas exiſtimabam. Et tales certè eas eſſe oportuit, pro ratione
difficultatum & procellarum, quas hoc in loco ſubiere: quarum ali-
quot, & quidem maximas, hic tacebo & referre omittam, eò quòd ali-
quas particulares perſonas fortaſſis notarem.

Inter alias ipſarum moleſtias & vexationes, fuit illa non poſtrema,
quod me pridie feſti Pentecoſtes ardentiſſima occuparit febris. Illa-
rum ad Deum clamores & preces in cauſa fuiſſe autumo, vt malum
illud vlteriùs non increuerit, nec ingraueſceret: numquam enim me
in vita talis occupauit febris, quin ſemper vlteriùs ea progrederetur, &
aliud ex ſe malũ cauſaretur. Erat ea huiuſmodi, vt, prout quidem mei
tunc impotens eram, lethargo & phreneſi laborare viderer. In mali le-
nimentum aqua me ipſæ conſpergebant. Sed hæc ita ſolis æſtuabat ar-
dore, vt perexiguum ex ea ſentirem refrigerium. Non poſſum, quin
vobis hic referam, quàm incommodum hac in neceſſitate nacta ſim
hoſpitium: aſſignatum namque in eo nobis fuit paruum quoddam
cubiculum ſub tecto ſitum, nullam prorſus habens feneſtram; cuius ſi
hoſtium aperiretur, omnis mox ſolis æſtus eodem penetrabat de fo-
ris ingrediens. Credatis autem oportet, ſolem longè æſtuantiorem &
intolerabiliorem hic eſſe quàm in Caſtella ſit. Tali verò in lecto Mo-
niales me collocarunt, vt in ſolo cubare & humi maluiſſem: eius nam-
que ea erat inæqualitas, vt, cùm hinc in altum tumeret, illinc profùn-
dum deprimeretur, acutiſsimis conſtratus è ſaxis videretur. Quid nõ
eſt infirmitas & morbus? nam in bona valetudine omnia toleratu fa-
cilia ſunt. Quare ſatius tandem duxi hinc ſurgere, & inde nos abire:
præſtare namque mihi videbatur, feruores ſolares aperto in campo ex-
cipere, quàm quos anguſtum illud gurguſtium afflabat. Quàm verò
miſera illorum, qui apud inferos damnati ſunt, ſors eſt! hi enim num-
quam ſedem ac ſitum mutare poterunt: nam, quamuis nonniſi ex vna
pœna in aliam fiat mutatio & migratio, nihilominus aliquod hæc af-
ferre alleuiamentum videtur. Et ſanè mihi contigit, vt, cùm intenſum
in quapiam corporis parte & extremũ dolorem ſentirem, ſi deinde in
alia alius æquè intenſus & grauis me opprimeret, aliquod mihi hæc

mutatio ſolatium & lenimen afferre videretur. ſic & hoc loco mi factum eſt. Nihil verò (quantum quidem recordor) me cruciab quòd tali in ſtatu me conſtitutam viderem: at Moniales, comites, longè certè maiorem quam ego dolorem ſentiebant. Placuit au Domino, vt ipſa morbi vehementia & intenſio nonniſi ad vnum du ret diem.

Antè paulò (an biduo, neſcio) aliud accidit nobis infortuni quod certè aliquantulum nos ſolicitas & anxias reddidit. Cu nim Bætis naugio tranſmittendus eſſet , rectà illo in loco vbi ducebat, traijcere cum curribus non potuimus, vnde obliquare & latus deflectere, pontonem nonnihil oportuit; tametſi funi obliqu tibus ſemper aliquo modo vſus eſſet. ſed cum qui funem d nebant, cum è manibus dimiſiſſent, aut (neſcio quo caſu) is illa eſſet , ecce ſecundo cæpit flumine, aquarum impetu ponto, retinente fune , remis nullis , cum curru noſtro ferri. Nauta vicem magis multo miſerabar, cùm quòd eũ tã afflictum obniten derem, tum quod in præſentiſſimo agerenius diſcrimine. Omnes templò trepidi vocem tollebant, nos verò ad precandum Deum uertebamur. Videbat hæc omnia ex arce ſua vir nobilis, ſubmiſit de ſuis qui nobis laborantibus opem ferret. nam ne tunc quidem to funem penitus amiſerat; at fratres qui nos comitabantur hucin manu habebant , totis viribus retinere conati ; ſed is quarum impetus ac rapiditas , vt licet omnes junctim obn tur , nonnemo tamen ſubinde prolaberetur. Magnam certè tionem mihi cauſauit ipſe nautæ filius, quem etiam numquam p obliuiſci: puer hic (vt mihi quidem videbatur) decem aut vnde rat annorum: vt enim hic adeò laborantem & anxium patrem dit, ita eius ſortem complorare cæpit, t ipſa hoc viſo Dominum uerim. Sed ſicut nullum Maieſtas illius immittit infortuniũ, qu per ipſius in eo ſe exerat pietas; ita & hoc loco factũ eſt: etenim ne ſe vertente. & in vado quodã arenario ſubſiſtente, quòd abv modicum eſſet aquæ, periclitantibus alij auxilio eſſe potuere. haud dubiè à via (quòd iam nox eſſet) aberraſſemus, niſi qui pro caſtello veñerat, in regiam nos viam reduxiſſet. Non cogitaram rebus, quæ parui momenti ſunt, hoc loco tractare, quòd iam a multas alibi de incommodis & malis per viam ſucceſſibus comm rarim: vnde certa ſum, me horum commemoratione tædium leg adferre, quòd æquo in illis fuerim diffuſior.

Longè quàm priora hæc, magis me vexauit & afflixit id vltimo Pentecoſtes feſto nobis contigit . Summa celeritate

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

noctē viſæ eramus, vt ante lucem Cordubam perueniremus, itaque ſacrificio Miſſæ intereſſemus, vt à nemine mortalium conſpiceremur. Conducebamur ergo in templum, quod trans pontem ſitum erat, vt occultiùs in eò lateremus. *S. Matri grauis erat ab alijs conſpici.* Iam illum tranſire parabamus, ſed fruſtra: etenim ſine facultate pontem tranſire curribus nefas erat, & hæc erat ab vrbis præfecto concedenda. Antequam verò illa impetraretur, duæ & amplius horæ effluxere, quòd homines nondum ſurrexiſſent: & multi vndiquaque affluebant, viſum quales eſſemus: ſed parum hoc curabamus, quòd currus ita obducti eſſent, vt nemo nos videre poſſet. Vt verò allata fuit licentia, non poterant currus, quòd latiores eſſent, per anguſtam pontis portam tranſire, vnde eos neceſſe fuit ſerra decurtari & tranſitui aptari. in quo etiam ſatis multum ſpatij effluxit. Tandem cum ad templum veniſſemus, & P. Iulianus de Auila ſacrum celebraturus eſſet, ipſum hominibus plenum erat, quod locus à Spiritu ſancto denominatus eſſet; vnde de more ſolennis hic futura erat ſupplicatio, ac dein verbi diuini prædicatio. quam nos ſolennitatem ignorabamus. Hæc cum vidi, maximopere indolui, &, meo iudicio, ſanè præſtitiſſet, non audito ſacro inde diſcedere, quàm in tam confertam hominum multitudinem nos dare. Verum alterius opinionis erat Iulianus de Auila, &, quod bonus eſſet Theologus, illius opinioni omnes nos parere & conſentire oportuit; hic enim ni fuiſſet, reliqui comites fortaſſe meam ſententiam ſecuti fuiſſent; in quo haud-dubiè grauius erraſſemus, tametſi neſciam, an meam vnius ſententiam ipſa eſſem ſecuta. Non procul templo exſcenſionem fecimus: tam, quamquam noſtram nemo videre faciem poſſet, (etenim longè eam velis ſemper cooperiebamus & tegebamus) ſatis tamen ad nouitatem, & ſtuporem ſpectantium ciendum erat, quod nos velatas, & craſsioribus pallijs albis qualia nobis vſitata ſunt, amictas, & ſandalijs calceatas cernerent; vti reuera fuit. Hæc alteratio & turbatio omnem certè febrim pridianam à me abſtulit; nam certè ea tam mihi, tum alijs omnibus nimis quam grauis erat. Porro mihi templum ingredienti vir quidam probus obuiam procedens, ſeq; viæ ducem præbens, turbam ingruentem ſubmouit. quem etiam rogaui, vt in ſequeſtratum à populi ſtrepitu ſacellum nos conduceret: qui nobis in eo morem geſsit, eoque occluſo recedens, nos rurſum inde dum digredi templo voluimus, eduxit. Hic ipſe non ita multò poſt Hiſpalim venit, & cuidam Ordinis noſtri Patri retulit, credere ſe, ſibi, ob exhibitum hoc quale quale nobis officium & ipſam caritatem, nihil minus opinanti opimam obtigiſſe, Deo dante, hereditatem. Verè vobis dico, cariſsimæ, quamuis hoc forſan

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſan vobis nihil eſſe videbitur, mihi hoc ita graue & pænoſum viſ[um]
vix vt me pœnoſius quid meminerim ſubijſſe; populus enim tanto im-
petu & tumultu huc ingruebat, ac ſi tauri furibundi irruiſſent. Vnde
hil mihi accidere potuit optatius, quàm inde quamprimum excede[re]
etſi aliam diei tranſigendi commoditatem in vicinia non haberem[us]
vnde æſtum illius nos ſub ponte quodam vicino apricando decli[na-]
re oportuit.

Hiſpalim cum veniſſemus, in domum quam P. Marianus (qui [de ad-]
uentus noſtri iam factus erat certior) nobis conduxerat, conceſſim[us].
Equidem omne negotium iam tum ex voto confectum opinaba[r]
nim, ſicut ſuprà inſinuaui, Archiepiſcopus miro erga Diſcalceato[s]
dio rapiebatur; quin etiam interdum me per litteras quam officio[ſiſſi-]
mè compellarat. Nihilominus magnum me hic laborem & vex[atio-]
nem ſubire oportuit; quod Domino id ita videretur. Archiepiſcop[us]
namque à Monialium eſt cænobijs, quæ certis non conſtatent p[ro-]
uentibus, admittendis maximè alienus, nec immeritò. Hoc autem
fuit (dicam potiùs profuit) ad opus iſtud perficiendum & exequ[en-]
dum: ſi enim rei huius antè, quàm huc appuliſſem, fuiſſet conſciu[s]
cultatem adhoc certè haudquaquam eſſet elargitus. Sed, quoniam
Commiſſarius & P. Marianus certiſsimè opinabantur, pergratum
ſe rem facere, quod me huc venire feciſſent (& certè aduentus me[us]
li quàm gratiſsimus exſtitit) hinc illi de hac re nihil ſignificarunt;
ſignificaſſent, forſitan, bene ſe facturos ſperantes, maximum
errorem commiſiſſent. Etenim in reliquorum monaſteriorum fun[da-]
tione ante omnia Ordinarij locorum licentiam obtinere pr[
habeo, vti etiam Sacroſancta Tridentina Synodus faciendum p[rœce-]
pit. In hac verò non ſolùm eam vt iam conceſſam ducebamus,
etiam (vti iam dixi) inſigne nos Ordinario hac ratione obſequ[ium]
præſtare (vti reuera etiam præſtabamus) exiſtimabamus: vti etiam
ſtea intellexi & comperi. Verùm, nullam omnino Dominus fund[atio-]
nem, ſine magno meo labore & moleſtia, perfici voluit, vt modo
dem hoc, alias alio modo exagitarer.

Hiſpalenſis conuentus cum labore fundatur.

Vt ergo in domum, quæ nobis (vt dictum eſt) erat conducta,
mus, ſtatim (vti facere ſolebam) eius inire poſſeſſionem cogitaba[m]
diuinum in ea recitare officium poſſemus. At P. Marianus, qui re[m]
choarat, & illic erat, tergiuerſari, & rationes cur differēda res eſſe[t]
pit afferre, ac ne me affligeret ac contriſtaret, planè quod res era[t]
re nolebat, diſſimulans. at, cùm quas adferebat rationes, ſuffic[ientes]
non eſſent, ſtatim in quo ſita eſſet difficultas, intellexi, in eo n[imirum]
quod licentiam Archiepiſcopus non dediſſet. Vnde dicere & p[

dere mihi cæpit, vt annuis cenſibus Monaſterium ſtabiliri permitterem, aut ſimile quid, cuius non ſatis recordor. Tandem verò ſine vlla diſſimulatione dixit, Archiepiſcopum non vſque adeò in Monialium monaſterij fundationem propendere, atque iam inde ab eo tempore, quo dignitate Archiepiſcopali functus eſſet (functus autem erat ad annos plurimos tum Hiſpali, tum Cordubæ, eſtque feruens Dei famulus) nulli ſe hanc poteſtatem feciſſe, præſertim ſi ſine reditibus ac poſſeſſionibus fundandum monaſterium eſſet; ac proinde eam nulli ſe facturum. Quod perinde erat, ac dicere, ipſum planè non fundandi. Mihi id admodū moleſtum & graue erat, Primò, q; in ciuitate Hiſpalenſi res ageretur (quamquā id facere potuiſſem, ſi voluiſſem:) quia in monaſterijs nonnullis reditus admiſi, in paruis opidis id fuit, quia niſi admitterentur, illa fundari non potuiſſent; quia alioquin, vnde viuerentur, non ſuppeteret. Deinde, quod poſt ſumptus itineris vnus terminus ſolum mihi reliquus eſſet; quin etiam nihil nobiſcum tulerimus, præterquam veſtes quibus eramus indutæ, nec non aliquot tunicas & calyptras, & alia quæ nobis, dum curru veheremur, ad vultum tegendum vſui erant. vnde etiam, quò comites noſtri poſſent eò vnde profecti erant reuerti, pecuniam mutuatitiam conquirere oportuit, quam amicus quidam, quem Antonius Gaitanus illic habebat, mutuo dedit, quod vero ad ſuppellectilem domeſticam comparandam neceſſarium erat, P. Marianus mendicato quæſiuit. Adhęc domum propriam non habebamus; adeò vt impoſſibile videretur conuentum illic fundari. Quare non ſine ſumma dicti Patris rogatione, & velut importunitate factum arbitror, vt Archiepiſcopus tandem nos ſacrum ipſo SS. Trinitatis feſto celebrare permiſerit: & hoc primum fuit. Vetuit tamen, ne ære campano ad ſacra ſignum daretur, nec ipſum de loco ſuperiori ſuſpenderetur; ſed iam antè ſuſpenſum erat. *Hiſpalenſis cœnobij adita poſſeſſio.* Quindecim diebus, & amplius illo in ſtatu res noſtræ fuere, adeò vt ipſa ſtatuerim, niſi P. Commiſſarius & P. Marianus obſtarent, cum Monialibus meis, parua admodum cum animi ægritudine Veaſium reuerti, quo cum illis Carauacenſem fundationem ordirer. Sed multo maiorem illis diebus preſſuram habui, ſed, quia bonæ memoriæ non ſum, hinc non ſatis recordor quamdiu ea durarit, ſed arbitror plus menſe duraſſe; quòd iam tum grauius & peius illi videretur, re infecta nos inde diſcedere, quàm monaſterium iam fundatum eſſe ſtatim in vulgus innoteſcere. Numquam verò me P. Marianus permiſit ei litteras ſcribere; ſed ipſe paulatim verbis blandioribus, nec non litteris Madrito à P. Commiſſario miſſis, eum leniuit. Vnum hoc me in conſcientia conſolabatur & eam tranquillabat à ſcrupulis, quod primum

ſacrũ bona illius cũ venia celebratũ eſſet; ſemper quoque in choro
cium diuinũ recitabamus. Subinde quoq; me per aliquẽ viſitaturũ
ſimul denuntians ſemel propediem ad me excurſurum. quin & vn
meſticis Sacerdotibus miſit, qui ſacrum primum hic Deo offerre
liquidè apparebat, omnem hanc turbationem meam aliò non tende
quàm vt me anxiam & ſolicitam redderet. quamquã non tam me
Monialium mearum cauſa angebar, quàm quòd Patrem Commiſ
anxium ſcirem. Quoniam enim ipſe me illuc ire iuſſerat, hinc ma
pere angebatur, & ſi quod impedimentum interueniſſet, qua
mentiſſimam afflictionem ſenſiſſet. Et certe multas adhoc time
habebat rationes.

Sub idem tempus acceſſere ad me Carmelitæ Gaudentes
tantes, ecqua tandem auctoritate monaſterium hoc fundaſſem;
bus cum acceptas olim à Reuerendiſſimo Patre noſtro Generali
ras oſtendiſſem, quieſcentes vlteriùs inquirere deſierunt. ſi en
uiſſent, quàm parum Archiepiſcopus erga hoc cænobium eſſet
tus, haud dubiè hæ ad illos quietandos & pacandos litteræ
fuiſſent. ſed hoc omnes latebat; imò nemo non perſuaſum habeb
na illius cum venia & aſſenſu cuncta fieri. Tandem, Deo dante,
vt nos ipſe viſitatum venerit; cui ego eam quam nobis facere
riam, expoſui: qui ad extremum facultatem mihi dedit, quidqu
tueram exequendi, quin & deinceps, ſi qua poterat, & quæcu
dabat occaſio, ſemper ſe beneuolum, ac partium noſtrarum
rem declarauit.

CAPVT XXIV.

HISPALENSEM S. IOSEPHI CONVENTVS FVNDAT nem proſequitur, quantumque in proprijs ædibus habendis laboris difficultatis ſubierat.

Hiſpalenſis ſedes quã lentè & malè procederet.

VIx credat quiſquam, in ciuitate adeò copioſa, & tot opul
inquilinos habente, qualis Hiſpalenſis eſt, minorem
ſterij fundandi occaſionem & oportunitatem fuiſſe, quàm in
in quibus hactenus fuerã opidis: imò adeò adhoc deeſſe hic op
tas videbatur, vt ſubinde apud memetipſam reputarem, è re
eſſe, hac nos in ciuitate conuentum habere. Neſcio autem, an
mãti hoc ſit aſcribẽdum: nonnunquam enim audiui dicentes,
hic ad tentandum potentiores eſſe quàm alibi: tametſi Deo h
potentiam dante: vnde etiam me hic acriter imperiuiſſe viden
numquam quoad vixi, ita me puſillanimem & meticuloſam